

עמ"ת 17647/03/19 - לידור אילחננוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 17647-03-19 אילחננוב(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט ניצן סילמן
עוררים	לידור אילחננוב (עציר)
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת אילת השחר ביטון פרלה) בתיק מ"ת 73294-01-19 מיום 26.2.19.

בקליפת האגוז- ביום 29/1/19 הוגש כנגד העורר כתב אישום המייחס לו עבירות של גניבה מרכב, והפרעה לשוטרים במילוי תפקידו.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים כנגדו.

ביום 5/2/19 קבע בית המשפט קמא קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האישום, ועילת מעצר, והפנה העורר לבחינת חלופה באמצעות שירות המבחן.

העורר ערר על החלטה זו (עמ"ת 20186-02-19) והדין בפני התמקד בשאלת העילה; ביום 14/2/19 קבעתי קיומה של עילת מעצר, **עקרונית**, אם כי לא בעצמה גבוהה לאור טיב האישום; עוד ציינתי כי להתרשמותי ממילא מכוון בית המשפט קמא לבחינת חלופה.

תסקיר שירות המבחן בעניין העורר התקבל ביום 21/2/19; התסקיר העלה סיכון גבוה להישנות התנהגות עבריינית, תוך שצוין בתסקיר כי מאסר קודם אשר ריצה העורר לא הרתיעו.

תסקיר שירות המבחן שלל את אפשרות הפיקוח ע"י אם העורר (בין היתר לאור קונפליקט והליך בעניינה) וסבר כי יש צורך בפיקוח הדוק.

בלית ברירה, הוצעה מפקחת אחרת, גברת מבוגרת, המכירה את משפחת העורר; המפקחת הותירה רושם חיובי; דא

עקא שמדובר במפקחת יחידה, וקיים "חלון" ביכולתה לפקח על העורר וזאת עקב עבודתה מדי יום בשעות הבוקר (08:00-12:00); המפקחת המוצעת אף הבהירה כי לא הודיעה למעסיקה ומטופליה על כוונתה לפקח

נוכח הקשיים שעלו במציאת חלופה, ומשלא נמצא מזור, הורה כב' בית המשפט קמא על מעצרו של העורר עד תום ההליכים כנגדו; בית המשפט קמא הבהיר כי ככל שתעובה החלופה והקשיים יבואו על פתרונם- אין מניעה להעדיף חלופה על פני מעצר

על החלטה זו נסב הערר.

העורר מלין על משמעות המעצר- חרף עילה בעצמה שאינה גבוהה, עבירת רכוש בעיקרה, חרף עבר שאינו מכביד יתר על המידה, בהיעדרה של חלופה מתאימה, מצוי הוא במעצר. העורר הפנה לבש"פ 5564/11 פלוני נ' מ"י (כב' השופט עמית) לפיו "חלופת מעצר אין פירושה בהכרח מעצר בית מלא". על כן הציע העורר לאפשר לו החלופה החלקית שהוצעה, אגב חיוב להתייצב בתחנת משטרה וכיו"ב.

המשיבה סמכה ידיה על החלטת בית המשפט קמא, ונימוקיו.

לאחר בחינת טענות הצדדים, ולא בלי התלבטות, החלטתי לדחות הערר.

לא מצאתי כל ליקוי או פגם בשיקולי בית המשפט קמא

ראשית, כידוע, לא בנקל יסטה בית המשפט מהמלצות שליליות של שירות המבחן; ראה בש"פ 3322/18 מ"י נ' אסמעיל; בש"פ 3150/15 מ"י נ' פלוני ועוד.

שנית- מי שנקבע כי מסוכנותו גבוהה, ע"י גורם מקצועי, ראוי כי החלופה בה ישהה תהיה כזו, אשר יכולה להקהות מסוכנותו; המלצות התסקיר משמשות "מקבילית כוחות" מול הרמטיות החלופה; ככל שהמסוכנות העולה מהתסקיר גבוהה- כך ההרמטיות הנדרשת רבה יותר; בהעדר הרמטיות, אין התאמה לחלופה.

שלישית- לא ניתן להתעלם כי לאחרונה ריצה העורר עונש מאסר; העובדה כי זה לא הרתיעו, אף היא נותנת כי אימת הדין לא לגד עיניו, וגם בכך יש להצדיק חלופה הדוקה

רביעית- מעבר לקושי באי- הרמטיות החלופה, מדובר במפקחת יחידה, שאינה עולת ימים, ומשמעות פיקוח במעצר בית מלא או קרוב לכך, ע"י מפקח יחיד הנו השמת המפוקח והמפקח במעצר בית גם יחד. ספק בעיני אם המפקחת עצמה מודעת לנטל שביקשה להטיל על עצמה.

חמישית ועיקר- שורש פורה ראש ולענה למסוכנות, לעבריינות, ואולי אף לקונפליקט מול האם הנו השימוש בסם. שירות

המבחן התרשם כי מדובר בעורר העושה שימוש אינטנסיבי בחומרים ממכרים מזה מספר שנים; שימוש זה, מבלי מודעות למשמעות לו (ומבלי להירתם להליך טיפולי מתאים), מהווה אבן בסיס למסוכנות ולחוסר יכולת ליתן אמון בעורר

ודוק- סבורני כי אכן חלופת מעצר בדמות מעצר בית, אינה מחייבת מעצר בית "הרמטי"; בש"פ 5564/11 פלוני נ' מ"י קובע כי הדבר נגזר מעצמת העילה ועצמת הראיות; אלא שתסקיר המעצר בענייננו חיזק את עצמת העילה הקונקרטית, (נסיבות החיים ובצדו קיים קושי ליתן אמון במשיב ספציפי זה, להבדיל משאלת העילה העקרונית בטיב האישום לגביה נטען בערר).

סופו של יום כל מקרה ונסיבותיו, כל משיב וחליפותיו; במקרה שבפנינו מדובר במי שלא הרתיעו מאסר, בעל רקע שימוש בחומרים ממכרים, ובחלופה בלתי מספקת, בלשון המעטה.

בנסיבות אלו אני מורה על דחיית הערר. אך מובן כי עיבוי החלופה והשלמתה כדבעי יאפשר פניה מיידית לבית המשפט קמא מבלי צורך להראות שינוי נסיבות

ניתנה היום, ו' אדר ב' תשע"ט, 13 מרץ 2019, בהעדר
הצדדים.